

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Herren, min klippe!

Av M. Luther

Min Gud er min klippe som jeg tar min tilflukt til – mitt skjold og min frelses horn, min borg og min tilflukt, min frelser. Fra vold frelser du meg. 2 Sam. 22,3

Jeg tror på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens Skaper.

Jeg setter ikke min lit til noe menneske på jord. Ikke heller stoler jeg på meg selv eller noe av det jeg har, verken mine evner eller min kraft eller min fromhet. Jeg setter ikke min lit til noe av det som er skapt, enten det er i himmelen eller på jorden. Jeg setter min lit til Gud alene til den usyn-lige, ubegripelige, eneste Gud, Han som har skapt himmel og jord og som alene står over all sin skapning.

Derfor er jeg heller ikke redd for all ondskapen hos djevelen og hans tilhengere. For min Gud står over dem alle. Jeg trøster meg like fullt til Ham, om jeg enn var overgitt og forfulgt av alle mennesker. Jeg tror på Ham, selv om jeg er fattig, van-kundig, ulærd, foraktet og mangler alle ting. Jeg tror likevel, om jeg enn

er en synder. For denne min tro skal og må sveve over alt som er og ikke er, over synd og over dyd, for at den må holde seg oppe i Gud, ren og usmittet, slik som det første budet byr meg.

Jeg ber heller ikke om noe tegn fra Ham. Det ville være å friste Ham. Jeg trøster meg bestandig til Ham, hvor lenge Han enn lar meg vente. Jeg i foreskriver Ham ikke noe om mål og måte og tid, men overlater alt til Hans guddommelige vilje i en ren og oppriktig tro.

Når Han er allmektig, hva kunne det da fattes meg, som Han ikke skulle kunne gi eller gjøre. Når Han er den som har skapt himmelen og jorden og som er Herre over alle ting, hvem vil da ta noe fra meg eller skade meg? Ja, hvordan skulle det kunne være annerledes enn at alle ting må tjene meg til gode og være det beste for meg, når Han er nådig mot meg,

Han som alle ting må tjene og lyde!
Siden Han er Gud, har Han makt og visdom til å stille det best for meg.
Siden Han er Far, vil Han det også, og gjør det hjertens gjerne. Siden jeg

ikke tviler på det, men fortrøster meg til Ham, er jeg visselig Hans barn og arving for evig, og det skal skjje meg som jeg tror.

Hvordan den høylovede Guds Sønnns blod blir lagt til

Av Johan Jakob Segius

At Guds Sønnns blod blir lagt til, det finner vi i det herlige ord av Paulus, hvor han tiltaler de eldste i Efesus slik: «Så gi da akt på dere selv og på hele hjorden, som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn for, for at dere skulle vokte Guds menighet, som Han vant seg med sitt eget blod.» (Ap.gj. 20, 28).

Og på samme vis sier Johannes: «Jesu, Hans Sønnns blod renser oss fra all synd.» (1 Joh 1, 7).

Lær først av dette, at det er et guddommelig blod menneskene er forløste og kjøpte med, og at det således har en uendelig kraft.

Det er ikke et alminnelig blod - for det er den høylovede Guds Sønnns blod.

Hadde alminnelig blod kunnet tilveiebringe forløsning, forsonne Gud, hellige menneskene og rense dem fra synd, hadde det ikke vært

nødvendig at den Aller Høyestes Sønn hadde fornedret seg så dypt, tatt på seg vårt kjød og blod og utstått så mye møye og arbeid, så mye marter og så mange sår og til sist den grufulle korsdød.

Det Gamle Testamentes offerblod var et ringe og alminnelig blod - for det var blodet av ufornuftige dyr som bukker, lam og okser. Det hadde heller ikke av og i seg selv noen kraft til å rense. Likevel tjente det på grunn av Guds anordning og innstiftelse til legemlig, ytre og levittisk renselse. Det var også et treffende forbilde på Jesus Kristus som med sitt hellige blod skulle rense oss fra den åndelige urenhet og forløse oss fra alle våre synder.

Om dette taler Paulus i Hebr. 9,13-14.»For så sant blodet av bukker og okser, og asken av en kvige, helliger til kjødets renhet når det blir stenket på dem som er urene, hvor meget mer skal da Kristi blod - Han som i

kraft av en evig Ånd bar seg selv frem for Gud som et lyteløst offer - rensen vår samvittighet fra døde gjerninger så vi kan tjene den levende Gud!»

Den gamle kirkelærer Cyrillus gir følgende forklaring over dette ord: «Dersom Kristus ikke var sann Gud, hva nytte hadde vi da av Hans blod? Eller hvordan kunne det rensen vår samvittighet fra døde gjerninger? For hva er det mer med alminnelig menneskeblod enn ved bukkeblod? I sannhet intet, uten at det ene er en ufornuftig, det andre en fornuftig skapnings blod. Men fordi Han som er Guds Sønn - ja, den evige Gud selv i det kjød Han tok på seg har utøst sitt blod for alle, så kan Han på denne måte rensen alle dem som tror på Ham, og forløse dem fra døde gjerninger og fremstille dem til lydighet for Gud.»

Lær for det annet, at det er et dyrebart blod du er forløst med.

Visselig, kjære sjel, et dyrebart, et over all måte dyrebart blod - for det er den enbårne og evige Guds Sønnns blod.

Peter kaller det uttrykkelig et dyrebart, når han i 1 Pet. 1,18-19 sier: «For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med

Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam.»

Paulus sikter til det samme når han sier: «Dere er dyrt kjøpt! (1 Kor. 6,20; 7,23). Nemlig med Guds enbårne Sønnns blod, som er den dyrebare løsepenge Han har gitt for oss.

Lær for det tredje, at Kristi blod veier meget i Guds vektskål.

Paulus priser Guds nåde og sier i Rom. 5,20: «Der synden ble stor, ble nåden enda større!»

Dette kunne vi også si om Jesu blod. Er våre synder mektige og tunge på grunn av sin størrelse og mengde, Jesu Kristi blod er enda tyngre og mektigere og kan veie over alle våre og hele verdens synder, fordi det er Guds blod.

Bernhard (av Clairvaux), som har gransket denne sak nøye, taler slik om det: «En eneste dråpe av Jesu blod er nok til hele verdens forløsning - ja, det ville være nok om det var tusener verdener.»

**Det blod, den edle saft
Har sådan fynd og kraft,
At dette og alene
All verden kan forlene
Fred, frelse, ja bekrige
All Satans makt og rike.**

Luther taler disse treffende ord om Kristi blods betydning: «Dersom alle våre synder og Guds vrede, som følger på synden, legges i en vektskål, og det i den andre vektskål legges den blotte menneskelige naturs død eller et blott menneske som er død for oss, så ville vi med våre synder og Guds vrede synke ned i helvete. Men dersom Guds lidelse, død og blod - eller Gud som har lidd og er død for oss, legges i den andre vektskål, så skal denne vektskål bli tyngre enn alle våre synder og hele Guds vrede, og vi fare opp i været som en lett og tom skål.

Dette er en herlig trøst som flyter av Guds Sønnns blod, som du, kjære sjel, kan trøste deg med i følelsen av dine synders storhet og mengde.»

I en fortelling om kirkefedrenes liv fortelles det om en ung person som under stor legemssvakhet i tillegg var kommet i svær sjeleangst - at han likesom så en vektskål som hans synder og gode gjerninger skulle veies i, og at den skål som hans synder lå i var så tung at det var som om det slett ikke hadde ligget noe i den andre skålen.

Han ble bedrøvet og engstelig over dette. Men så kom han i det samme i hu Jesu Kristi bitre lidelse, holdt den frem for den himmelske Fader og ba inderlig om nåde. Hva

skjer? Mens han sukker med slikt alvor, blir han var at en engel legger én eneste av Kristi blodsdråper i den lette skål i stedet for de gode gjerninger, av hvilket den fikk en slik vekt at den veide langt over den før så tunge vektskål.

Dette gledet det bedrøvede menneske seg høylyd over og takket sin Herre Jesus hjertelig.

De gamle, sier doktor Hoe, har sagt at om det var tusener verdener, og i hver verden var tusener ganger flere mennesker en i denne, og hvert menneske hadde tusener ganger flere synder enn hva de nå har til sammen, så var likevel Kristi blod av mye større vekt og kraftig nok til å betale for dem alle.

Merk for det fjerde, at Kristi blod er kjært og velbehagelig for den himmelske Far. Det er jo Hans blod, om hvilket Han to ganger med lydelig røst har latt seg høre fra himmelen: «Og se, det lød en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I Ham har jeg velbehag.» (Mt. 3, 17; 17,15). Det er; i hvem jeg har hele mitt hjertes lyst, fryd og glede.

Har Kristus, den sanne Guds Sønn, vært kjær og velbehagelig for Gud den himmelske Far, så må også Hans utøste blod være kjært og velbehagelig for Ham.

Tenk for det femte endelig på, at din forløsnings blod er et evig gjeldende og evig kraftig blod, som har makt til å tilveiebringe evig renselse, evig forløsning, evig syndsforlatelse, evig rettferdighet og salighet på grunn av den uendelige person som har utøst det.

At dette blod har evig kraft bekrefter Paulus, når han i Hebr. 9,12 sier: «Med sitt eget blod gikk Han inn i helligdommen én gang for alle, og fant en evig forløsning.»

Profeten Jesaja har i kapittel 45,17 profetert om dets evige kraft: «Israel blir frelst ved Herren med en evig frelse.»

Fortjenesten, kraften og virkningen av Jesu blods utgytelse er uendelig og varer evig, noe som kommer av den uendelige persons høyhet.

De troende i Det Gamle Testamente har også nytt dets kraft til sin salighet.

Dette guddommelige, dyrebare,

vektige, den himmelske Far velbehagelige, evig gjeldende og evig kraftige blod trøste deg, du bedrøvede og av synden besværede sjel, idet du antar deg det i troen!

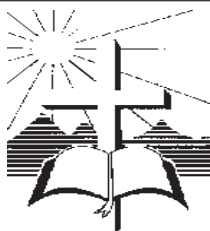
Å, du afekteede menneske - sprenge dette på ditt hjerte og din samvittighet ved den sanne tros rette isopkvast, så skal du nyte dets kraft og nytte til din åndelige renselse og forløsning og i dette finne, at Jesu Kristi Guds Sønnens blod evig kommer deg til gode!

Bønn

Ja, Herre Jesus! La ditt blod komme meg til gode! Ta, du himmelske lys, mørket bort fra min sjel, så jeg i troen må kunne se og kjenne ditt blods herlighet.

La meg ved bestenkelsen med ditt blod få en god samvittighet, bli fri fra døde gjerninger og få en ny barnlig lydighet!

Gjør det av uforskyldt nåde etter din uendelige barmhjertighet! Amen

Besøk Nytt Liv!

www.ekris.net

Bønnemenneske!

Av Anders Hovden

«Når dere påkaller som Far Ham som dømmes uten å gjøre forskjell, enhver etter hans gjerninger, da ferdes i frykt i deres utlendighets tid. For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam. Han var forut kjent, før verdens grunnvoll ble lagt, og for deres skyld er Han blitt åpenbart ved tidenes ende. Ved Ham er dere kommet til å tro på Gud, som oppreiste Ham fra de døde og gav Ham herlighet. Derfor er deres tro også håp til Gud. Rens da deres sjeler i lydighet mot sannheten til oppriktig broderkjærlighet. Elsk hverandre inderlig av hjertet! For dere er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men av uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir.» 1 Pet. 1,17-23

«**B**ønnemenneske! - det må da være et tungt liv!» Du synes solen går ned, og din fremtid blir mørk. Nei, heller alt annet enn et bønnemenneske, leser, pietist, hengehode,» og hva ellers Guds barn kalles.

Men la oss se, ansikt til ansikt med sannheten! Hvordan forholder det seg i virkeligheten med et bønnemenneske? Jo du – himmelen er åpnet over ham/henne. Guds engler stiger opp og ned over deres tak som tjenende ånder.

Når du lever i verdens gleder og tross din moro er nedstemt og gretten, synger de midt i motgang og død:

**Velt alle dine veier
og all din hjertesorg
på Ham som evig eier
den hele himlens borg.**

Du gyser for den dype grav og den sorte kiste og ormene – *og det som kommer etter.*

De kan glede seg som barn gleder seg til jul, når den sorte grav åpner seg for ham. Innover dødsskyggens dal sender lyset fra den evige glede sine stråler.

Jeg kjente en gammel bønnemann som døde for et par år siden. Hans siste ord var disse: «No ljosnar det i aust, no skal eg snart reisa!» - og en himmelsk henrykkelse lyste ut av hans øyne.

Er ikke dette en herlig ende? Å sove inn i Jesu armer som et barn ved morens bryst og våkne opp igjen i den evige glede!

En slik ende må det ta med et bønnemenneske – for han er gjenfødt av «uforgjengelig sæd,» av

Ånden, som skaper liv gjennom Ordet. Han er derfor selv uforgjengelig, og som det nye livs Skaper i hans hjerte, «*lever og blir*» også han evig.

Når redslene omgir deg, vantro, som villdyr, og du ikke øyner noen utvei, da er den troende full av fortrøstning – for han er gjenfødt til et «*levende håp om en uforgjengelig og ubesmittet og uvisnelig arv, som er bevart i himmelen for ham.*»

Denne arv som Kristus har brakt til veie for ham, eier han allerede nå – men han skal først få den fullt ut i besittelse i all verdens påsyn «*i Kristi åpenbaring*» på dommens dag, da han evig skal få «*fryde seg med en utsigelig og forherliget glede.*»

Ja, et folk av konger og prester er de troende. Og det herligste, mest opphøyede mål har de satt seg: Å bli Gud like og se Ham som Han er, ansikt til ansikt i all evighet.

Men selvfølgelig medfører denne de troendes rang og herlige mål, at de iakttar det som deres høye stilling krever. Det sømmer seg ikke for det frie Guds barn å gå i fremmed åk med de vantro. Det passer ham heller ikke å være svinerøkter – og *kan* han – eller *vil* han ha smak for svinemask etter at han har mett seg ved det rikt dekkede bord i Farshuset? Nei, han verken vil eller kan velte seg i den gamle syndesøle. Han kan ikke lenger gjøre «kjødets og tankenes vilje» - men han «døder

de jordisk lemmer: Utukt, urenhet, syndig lidenskap, ond lyst og pengegriskhet, som er avgudsdyrkelse - og legger av, vrede, hissigheit, ondskap, spott, skammelig snakk fra deres munn.» (Kol. 3,5 og 8).

Dette gjør han – for han kjenner sin kjære Far i himmelen, at Han er rettferdig og i sin dom ikke tar hensyn til personer. Hans krav er:

«*Dere skal være hellige, for jeg er hellig!*» «Uten helliggjørelse skal ingen se Herren.»

Gud krever derfor full renhet, uskyldighet, fullkommenhet, hellighet i enhver henseende, i tanker, ord og gjerninger. Han krever av oss at vi skal ha holdt hele loven – unnlatt å gjøre det onde og alltid gjort det gode. Ikke en ukjærlig tanke må ha fløyet gjennom vårt hjerte – vi skal være fylt av kjærlighet til Gud og vår neste. Én eneste mangel er nok til å stenge himmelen for oss.

Du vil innvende: Er det slik, hvem kan da bli frelst? Hvor i all verden finnes slike mennesker? Svar: De finnes i Jesus Kristus! Hver troende mann og kvinne som har iført seg Kristi rettferdighets æreskledding, er en slik!

Det er slike som er kommet, og stadig kommer til Kristus som de er, i «sine skitne klær» og får dem ombyttet med «høytidsklær» (Sakarja 3),

den rene, hvite kjortel, Jesu fortjeneste. Slike mennesker som ikke vet seg noe annet til frelse enn «Jesus Kristus og Ham korsfestet.»

De kjenner «fordervelsens avgrunn i seg,» men også den urokkelige grunnvoll for troen, Kristus.

Troens øyne

Av Jakob Traasdahl

- du skal åpne blinde øyne, - Jes. 42,7

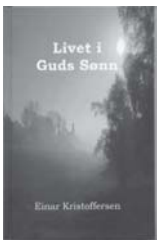
Så du virkelig at fengselsdøren var opplatt, så du virkelig lys levende for deg, at hele din syndeskyld er utslettet med Jesu blod - ja da følte du deg nok både fri og lykke-lig. Men, min venn, det er nettopp dette du ikke ser, og som du heller aldri kan se med naturlige øyne eller naturlig fornuft.

Fornuften har ganske andre syner å trylle frem for deg, nemlig synet av all din usseldom og elendighet, som du kjenner i ditt kjød. Det er med andre øyne du må se for å bli lykkelig, og nå står det her at Jesus er kommet for å gi de blinde sitt syn.

De øyne, frelseren opplater, er troens øyne - og det er forunderlige øyne, kan du tro. Det er øyne som ser aldeles det motsatte av det fornuften ser, som ser det motsatte av det man føler og fornemmer - ja, som ser frihet, barnerett, renhet og hellighet midt under bevisstheten om idel synd og udugelighet.

Er ikke det rare øyne som kan se det som ikke er til, verken for fornuft eller følelse?

Se, det er de nye øyne som Jesus gir oss, og disse øyne, det er *troens øyne*.

Bestill bøker og DVD

www.ekris.net/ekrist/

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone. Åp. 3,11

Ja, kom Herre Jesus! Hvorfor dryger du ennå? Seks tusen år har denne vår jord rullet av sted og er blitt grå av alder og rynket av sorger og synder. Din ventende menighet ser kveldsdemringens forlengede skygger bebude at «Herren er nær. Bered deg, min sjel, til å møte Ham.

Å salige dag, når din tilbedte, så lenge foraktede og bespottede frelser skal bli satt på sin trone for alles øyne - skal bli kronet som Herre over alt, bli forherliget i sine troende, bli gleet ved å motta sine smerter lønn.

Da skal alle Hans fiender forferdes ved Hans strålende ankomst og Hans flammende vredes blikk, mens Hans triumfrende folk

skal *«frydes med en uutsigelig og forherliget glede.»*

Berde deg, min sjel, til å møte Ham! La det være for deg en glad tanke - et salig håp - å tenke på møtet med din *eldre bror*. Stå ofte på ditt vakttårn, så du kan bli var det første glimt av Hans strålende hjemkomst - den første, fjerne lyd av Hans vognhjul.

Verden forberedes nå til dette. Den vakler på sin forslitte akse. På alle sider hører vi stemmer rope: «Han kommer, Han kommer for å dømme jorden.»

Leser! Er du blant dem som forventer Hans gjenkomst? Kom i hu Herrens ord: «Salige er de tjenere som Herren finner våkne, når Han kommer.»

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Prekener på nett:

www.ekris.net/naadeordet

og www.dybde.org

De som ikke ser, og likevel tror

Av Andreas Hansen

Åtte dager deretter var Hans disipler igjen inne, og Tomas var med dem. Da kom Jesus mens dørene var lukket. Han stod midt iblant dem og sa: Fred være med dere! 27 Deretter sier Han til Tomas: Rekk din finger hit, og se mine hender. Og rekk din hånd hit, legg den i min side, og vær ikke vantro, men troende! 28 Tomas svarte og sa til Ham: Min Herre og min Gud! 29 Jesus sier til ham: Fordi du har sett meg, tror du. Salige er de som ikke ser, og likevel tror. Joh. 20,26-29

Man behøver jo sannelig ikke å se Herren synlig for sine øyne for å forvisses om at Han er oppstanden. «Salige er de som ikke ser, og likevel tror.» Med disse ord sa Herren til Tomas, at det var dem som hadde trodd, uten å ha sett – at det er mulig å tro på Herrens oppstandelse, og at det var ille tenkt og sagt av Tomas, da han sa: «Dersom jeg ikke får se naglemerket i Hans hender og stikke min finger i naglegapet og legge min hånd i Hans side, vil jeg ikke tro!»

Han burde ha trodd. Det som han hadde hørt og sett av Herren før Hans død, var bevis nok for at Han var Guds Sønn – men den levende Guds Sønn kan ikke bindes av døden. Han burde så meget mindre ha latt seg selv bli så anfektet som tilfellet var, av Herrens død, som han jo både av profetenes og Herrens egne ord skulle visst, både hvorfor Herren ville sette sitt liv til, og at Han ville ta sitt liv tilbake fra døden og igjen oppstå

av graven.

Vår oppstandne frelser bød Tomas å se og føle; fordi Han ville forbarme seg over ham – for Tomas var oppriktig hengiven overfor Ham, skjønt troen nesten var gått til grunne i tvilens snarer under hans daværende anfektelse. Og skulle Tomas kunne beholde sin plass og sitt embete mellom Herrens utvalgte apostler, måtte han bli øyenvitne. Han måtte få se sin Herre som *oppstanden*, like så vel som han hadde hatt det anfektende syn av Ham som *døende*.

Men Herren har ikke knyttet de nådevirkninger som skal gå ut fra Ham etter Hans oppstandelse og inntil Hans gjenkomst til dommen, til noen synlig åpenbaring av Ham selv. Han har tvert imot sagt at Han for noen tid vil unndra sin menighet synet av Ham selv, men like fullt skjenke syndsforlatelse, fred og salighet i Den Hellige Ånd. Han har knyttet disse nådevirkninger til sitt

Ord og sine sakramenter.

Han sa til sine disipler: «Likesom Faderen har utsendt meg, sender også jeg dere.,» og igjen: «Ta imot Den Hellige Ånd! Dersom dere forlater noen deres synder, da er de forlatt. Dersom dere fastholder dem for noen, da er de fastholdt.»

Hver den som tror apostlenes ord får ved Den Hellige Ånd den samme velsignelse av Herren som apostlene umiddelbart fikk av Herren, da de så Ham for sine øyne. Herren anerkjenner også dem som sine disipler. «Jeg ber,» sa Herren til

Faderen, før Han gikk til Getsemane, «jeg ber ikke bare for disse (nemlig apostlene), men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg, at de alle må være ett.» (Joh. 17,20-21).

Når vi da i den kristne menighets forsamlinger troende mottar Herrens ord og sakramenter og ved dette mottar Guds fred og fylles med Den Hellige Ånd, så vet vi, både av Ordets løfter og nådemidlenes virkninger, at den oppstandne frelser er midt *iblant* oss.

Fly til Ham!

Av Peder Tallaksen

Dyrebare Guds barn, du blir ofte uroet av djevelens innskytelser – for han unner deg ikke den fred, som du har i Jesu fullbrakte gjerning. Men søk alltid å møte Satan med Guds ords skarpe sverd. Kristi seiersrop fra Golgata kors: «Fullbrakt! Fullbrakt!» har knust hans slangepanne. Imot dette forslår ikke Satans makt. Ved det alene bevares din fred.

Men du kan også forstyrre din fred selv ved uaktpågivenhet for Guds påminnelser. Når du selv er ulydig mot Gud, da er det ikke

djevelen, som forstyrrer din fred – men da kommer uroen ganske naturlig av det, at du ikke har vært din Herre og frelser lydige. Men under følelsen av skamfullhet over din egen elendighet vet du veien tilbake til fredsfyrsten Jesus Kristus. Bekjenn åpent din synd for Ham, og Han, som opprettet freden i Peters hjerte, da han hadde fornektet sin Herre, Han, som så ofte sa til en lidende synder: «Dine synder er deg forlatt, gå i fred,» Han vil og kan også tilgi deg alle dine synder og meddele deg sin fred.

Se, din konge!

Av Ludvig Hofacker 1792 - 1828

Men dette skjedde for at det skulle bli oppfylt som var sagt ved profeten: Si til Sions datter: Se, din konge kommer til deg, saktmodig, ridende på et esel - på trelldyrets fole. Mt. 21, 4-5

Allerede lenge hadde Sions datter, d.e. Guds menighet før Kristus, sukket etter åpenbaringen av sin konge. Den hadde det løfte, at Han skulle komme, men lenge kom Han ikke.

Allerede i paradiset fikk de falske mennesker løfte om den kvinnens sæd som skulle knuse slangens hode. Med lengsel ventet de på Ham. Da Eva fødte sin første sønn, trodde hun, at allerede denne skulle være den lovte Guds Sønn. Hun kalte ham derfor «*Kain*» - for, sa hun, jeg eier en mann (et mannlige avkom), som er Herren

Men Kain var så lite slangens sønderknuser, at han meget mer tilhørte slangens sæd. Lamek, Noahs far kalte sin sønn Noah, det er *trøst* - for, sa han, denne skal trøste oss i vår kummer og våre henders arbeid på den jord som Herren har forbannet. Han håpet åpenbart at denne hans sønn skulle bli menneskenes lovede frelser. Men denne kom ennå ikke.

Den gamle menneskeslekt ble utryddet ved syndfloden, og en ny

slekt oppsto av Noahs' sønner. Fra nå av ble løftene mer bestemte. Abraham fikk vite, at den som alle folk på jorden skulle velsignes ved, skulle være hans ætt.

Da Jakob drog sine føtter til seg opp på sengen for å dø, og i forveien velsignet sine sønner, så han i Ånden Messias stige opp av Juda stamme, helten, fredsfyrsten, som folkene skulle henge ved, og spådde om Ham.

Moses spådde om den store profet som Herren skulle oppreise, og som Han skulle legge sine ord i munnen på, og det var frelseren han mente med denne profet.

David slo rett ofte sin harpe til ære for sin store sønn og etterfølger på sin stol, slik som man kan lese i salmene.

Alle profetene spådde om Ham, og ikke bare profetene, men hele Det Gamle Testamente. Der var loven, som man ikke kunne bli rettferdig ved. Der var den levittiske tjenestets skyggeverk, som under

mangehånde bilder og skikkelser avbildet herligheten av Det Nye Testamentes yppersteprestedømme, men som likevel ikke kunne fullkomme samvittighetene. Det var så mangt et indre og ytre trykk, slik at det sukk stadig inderligere og lydeligere utviklet seg i de sanne israelitters hjerter, igjennom hele Det Gamle Testamentes tid: Akk, om dog Herren ville komme og forløse sitt fangne folk!

Men lenge kom Herren ikke. Et tiår etter det andre, et århundre, ja et årtusen etter det andre forløp, uten at Han viste seg. Mange profeter og konger, som begjærte å få se Ham, oppnådde det ikke - de måtte fare heden, uten å se løftet, «- for Gud hadde forut utsett noe bedre for oss, for at de ikke skulle nå fullendelsen uten oss.»

Endelig kom Han den lenge forventede, og derfor utbryter profeten i så stor glede, da han i Ånden ser Ham komme: «*Rop med fryd, Sions datter! Rop høyt, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til deg -*» Og som det også heter i dagens tekst: «Si til Sions datter: «*Se, din konge kommer til deg!*» eller som Jesaja uttaler sin usigelige store glede over denne store begivenhet: «*Stig opp på et høyt fjell, du Sions gledesbud! Oppløft din røst med*

kraft, du Jerusalems gledesbud! Rop høyt, frykt ikke! Si til Judas byer: Se, der er deres Gud!»

Kjære tilhørere! Dette profetens «*Se, din konge kommer til deg,*» angår også oss. Sions datter er ikke bare Det Gamle Testamentes menighet, men også Det Nye Testamentes - og ikke bare en gang er frelseren kommet som konge til sitt Sion, men i 1800 år (nå 2000 år, red. anm.). Siden Han har satt seg ved Faderens høyre hånd, tilbyr Han seg bestandig til menneskene som konge, og vil bestandig holde sitt kongelige inntog i hjertene. Likesom Han her lar forkynne til Jerusalem at Han kommer til den, slik lar Han i hele den nytestamentlige tid si til menneskene, ved sine apostler og følgende vitner og tjenere, at Han gjerne vil dra inn i deres hjerter som deres konge. Likesom Han her nærmer seg Jerusalem, slik nærmer Han seg siden alle deres hjerter som hører Hans ord. Likesom Han her full av saktmodighet og kjærlighet drar inn gjennom Jerusalems port som fredens konge - slik fester Han bolig i alle hjerter som lukker seg opp for Ham. Slik er det skjedd på den første pinsedag med apostlene og mange andre, slik er det allerede skjedd med mange millioner sjeler, som allerede står for Guds og Lammets trone - og slik skal det også skje med oss.

Hver den som anerkjenner Ham som sitt hjertes rettmessige konge, hver den som nettopp av den grunn villig lukker døren opp for Ham, til ham går Han inn og holder nattverd med ham.

Hva som foregikk her i Jerusalem, det er et bilde og en ytre fremstilling av Hans usynlige komme i hjertene. Dette gjelder siden 1800 år, og det vil bli gjeldende inntil Han skal komme i himmelens skyer med stor

kraft og herlighet - inntil da vil profetens utsagn gjelde: «*Si til Sions datter, se, din konge kommer til deg!*»

Ja, hva sier jeg? I dag, i dag gjelder det, i dag tør jeg forkynne det og trøstig heve min stemme, og si til meg selv og dere: Sjeler, vår konge kommer til oss og vil holde sitt inntog i våre hjerter - sjeler, fryd dere og juble - Jesus står for døren.

Fred være med dere! Av Brynjulf Nestaas

Mens de talte om dette, stod Han selv midt iblant dem og sa til dem: Fred være med dere! Luk 24,36

Man hører så ofte folk klage over liten fred, enda de har – det påstår de – jaget etter den i lengre tid.

Hva er grunnen til det? Uten tvil den at deres hjerter er for urolige. De ligner et brusende hav, og da er det forgyeves at Jesus, så gjerne Han enn ville, lyser sin fred inn over hjertet.

Hold du deg bare stille og la ikke de mange tanker viske bort Jesu ord – for det gjelder mer enn både menneskers, djevlers og din egen dom over deg. Vil du ha Jesu fred fordi du vet at den er den eneste som kan tilfredsstille deg, og du i barnlig tro og tillit ber Ham om den,

villig til å ofre dine synder – ja, hele ditt menneskeliv for Ham, da vær kun frimodig og glad, den skal komme. Han står allerede over deg som Han fordem sto over disiplene, og når du ikke ser Ham, kjenner Ham, da kommer det kun av det at du ikke gir deg tid til å se på Ham.

Hvordan ser man da Jesus? Hvor skal jeg finne Ham? Du finner Ham i Hans ord, du ser Ham i Hans løfter som din mektige frelser rik på nåde og miskunnhet og rundhåndet til å forlate.

Hvor godt det gjør, når man trett og mismodig kan legge seg opp til Jesus og høre Hans fredshilsen.

Skjærgårdsstevnet Fjordglimt 2014

Grunnsundveien 105
3960 Stathelle

Hjertelig velkommen til samling om Guds ord
i denne perlen ved Telemarkskysten
16 - 20. juli

Det blir 2 møter hver dag fra onsdag
til fredag: Kl. 11.00 og Kl. 19.30
Lør. Kl. 10.30 -16.00 og 19.30
Søn. Kl. 10.30

Talere i år blir:

Arnfinn Barlaup, Bryne Dagfinn Sandal,
Florø og Einar Kristoffersen, Kragerø

Info om overnattingsmuligheter,
priser for opphold, middag etc.
ta kontakt med bladets utgiver.

«Ankre» gjerne opp her noen dager i sommer!

Arven forlag

www.arven.net

Roseniunslitteratur

Herrens blick!

Av A. Lavik

feighet og redsel forneker Peter sin Herre og frelser på det groveste.

Da han gjentok fornektelsen for tredje gang og langt sterkere enn før, gol hanen som Jesus hadde forutsagt.

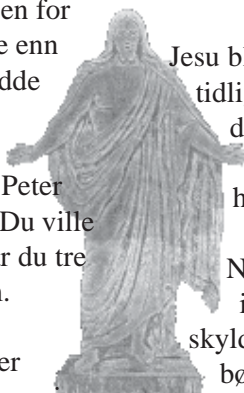
Ved dette hanegal sanset Peter seg: Å, hva har du da gjort! Du ville dø med din mester og nå har du tre ganger grovt fornektet Ham.

For et blick! Det gikk Peter gjennom marg og ben. Han ser sin blodrøde synd imot den kjærlige frelser.

Peter hadde engang sagt til Jesus: Gå bort fra meg, for jeg er en syndig mann. Men nå går han selv ut og gråter bittert. Han gråter og bekjenner for den levende Gud. Han vrir seg i indre smerte.

Men det Jesu blick som førte inn i den dypeste syndserkjennelse, det førte ikke inn i fortvilelse.

Tvert imot, det vakte håpet om tilgivelse og lovte fornyet salig samfunn med Herren.

Jesu blick reddet Peter. En gang tidligere holdt han på å synke i de svære bølger. Da rakte Jesus ham hånden og dro ham opp.

Nå holdt han på å synke først i fornektelsens og så i skyldbевissthetens forferdelige bølger. Men nå reddet Jesu blick ham.

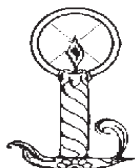
Et ord av Jesu munn, et blick fra frelserøyet, det frelser.

Det frelste Peter. Det frelser også deg.

Dine synder trykker deg ned. Skyldbевisstheten har våknet hos deg. Du har vært feig og utro.

Må frelserblikket få møte deg som det møtte Peter. Da gråter du bittert over synden. Men du fortviler ikke, du fatter mot.

Må Jesu blick få møte ditt blick. Da er du reddet.

Av nåde alt jeg får
Hos Gud fra først til sist!

Har du livet? Av Einar Kristoffersen

Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet. 1 Joh. 5, 12

Folk flest - alle andre enn dem som Herren ved sitt ord og ved sin Ånd har fått stanset opp - tenker som så, at tilegnelsen av det evige liv, det er noe som beror på egen innsats.

Slik har djevelen, gjennom synden, forblindet de vantro sinn, så de ikke ser lyset fra evangeliet om Kristi herlighet. (2 Kor. 4,4). Man er ved fallet ført inn i et totalt åndelig mørke, som det ikke er mulig for mennesket selv å bryte ut av.

Men nå vitner Ordet: «Lyset skinner i mørket!» (Joh. 1,5). Ja, nettopp der! - Hvor skulle det vel være mer behov for lys, enn nettopp i mørket!

Tenk nå på det, du som synes mørket i deg er så stort. - Du som synes du ser så lite klart og er så åndelig blind, i forhold til så mange andre. Du som synes alt som rører seg i deg er mørke og synd: Lyset skinner i mørket!

Hva er det så du får se i den sammenheng vi nå er inne på, når lyset begynner å skinne? Jo, du skilles ut fra den store masses tankegang, ved at sannheten blir klar for deg: «Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.»

Har du da Sønnen? Det er i alle fall klart nok, ut fra Guds eget ord, at Han er gitt deg! Hør bare: «For så har Gud elsket verden at Han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på Ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh. 3,16).

Men, som det så sårt lyder videre i Skriften, om lyset som skinner i mørket: «- men mørket tok ikke imot det!»

Måtte ikke det være det dommens ord, som skal lyde over deg på den siste dag!

Prekestolen

www.ekris.net/prekestolen/

Forkynn Ordet!

2 Tim. 4,2

Dere er mine vitner

Av Einar Kristoffersen

10 Dere er mine vitner, sier Herren, og min tjener, som jeg har utvalgt, for at dere skal kjenne det og tro meg og forstå at jeg er Gud. Før meg er ingen gud blitt til, og etter meg skal det ingen komme. 11 Jeg, jeg er Herren, og foruten meg er det ingen frelser. 12 Jeg er den som forutsa dette, jeg frelste, og jeg kunngjorde det. Det var ingen fremmed gud blant dere. Dere er mine vitner, sier Herren, og jeg er Gud. 13 Ja, fra dag ble til, er jeg det. Det er ingen som kan utfri av min hånd. Jeg gjør en gjerning, og hvem gjør den ugjort? Jes. 43, 10 - 13

Dere er mine vitner, sier Herren til sitt folk her. Og videre: Min tjener som jeg har utvalgt. Og så får vi åpenbart grunnen til Israels utvelgelse. Og den var altså ikke – som noen kunne tenke – at de var noe fremfor andre folk, det vil si, at grunnen var å finne i dem selv. Nei, hør bare – først fra 5 Mos. 7,6-8: «For et hellig folk er du for Herren din Gud. Deg har Herren din Gud utvalgt av alle folk på jorden til å være Hans eiendomsfolk. *Ikke fordi dere var større enn alle andre folk, fant Herren behag i dere, så Han utvalgte dere. For dere er det minste av alle folkene. Men fordi Herren elsket dere, og fordi Han ville holde den ed Han hadde sverget deres fedre, derfor førte Herren dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trellehuset, fra Faraos, egypterkongens hånd.*»

Du ser hele årsaken finner du hos Gud, ikke i folket. Viktig for deg og meg å vite også det.

Og så videre Jes. 30,9: «For det er et gjenstridig folk, løgnaktige barn, barn som ikke vil høre Herrens lov.» Jes. 65,2: «Hele dagen bredte jeg ut mine hender til et gjenstridig folk, som går på den vei som ikke er god, og følger sine egne tanker,» Rom. 10,21: «Men til Israel sier Han: Hele dagen rakte jeg mine hender ut til et ulydig og gjenstridig folk.» Joh. 8,39: «De svarte og sa til Ham (Jesus): «Vår far er Abraham! Jesus sier til dem: Var dere Abrahams barn, da gjorde dere Abrahams gjerninger.»

Det burde holde til at vi forstår – det var ikke for deres egen fortrefelighets skyld de var utvalgt av Gud – men som vi leser her i teksten vår: «- for at dere skal kjenne det og tro meg og forstå at jeg er Gud.» (v.10).

De skulle være *vitner*! De skulle være *tjenere*! Og da går det klart frem, hva de vil si å være en Herrens tjener – ikke en strevsom jobb, i virkeligheten en ren trelletjeneste drevet frem av frykt og en stadig dårlig og plaget samvittighet for at en ikke gjør nok og gir nok og lignende, men å være et *vitne*. Et vitne om hva du selv har fått høre og se ved Den Hellige Ånds åpenbaring i Ordet.

Du vet, skulle Israel kunne vitne om sin Gud som den eneste sanne Gud, da måtte jo Gud først åpenbare seg for dem som det, ellers kunne de jo ikke vitne. Det kan ikke du heller!

Du vet dette som vi leser om her – og som Israel da fikk være – det var en foreløpig ting. Det var bare *en skygge* av det som skulle komme, kan vi lese i Kol. 2,17. Det ble først høylys dag ved Jesu komme til verden – Jesu åpenbaring.

Gud har åpenbart seg i denne værden som mennesket Jesus fra Nasaret. Det er hva vi er vitner om! Har du ikke sett hvem Jesus virkelig er, så kan du heller ikke forstå konsekvensene av Hans handlinger og Hans tale. Det er *Gud* som taler og det er *Gud* som handler!

Her i teksten taler Herren til sitt folk gjennom profeten Jesaja – vel

600 - 700 år senere, står Han midt i Israel og taler det samme til sine disipler som Han har utvalgt – som Han sier i Joh. 15,16, blant andre: «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere, og bestemt dere til å gå ut og bære frukt.» Og så sier Han i Ap.gj. 1,8: «- dere skal være mine vitner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til jordens ende.» Idet Den Hellige Ånds kraft kommer over dem, sier Han i den forbindelse.

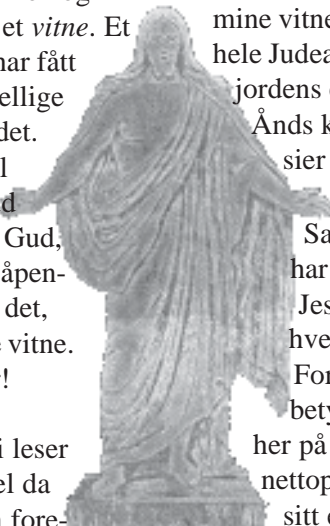
Altså Ham som kalles Sannhetens Ånd – Han som har som oppgave å herliggjøre Jesus, det vil si, åpenbare deg hvem Han i virkeligheten er. For ser du det, da ser du også betydningen av det Han gjorde her på jord – Han forløste deg, nettopp *deg*, fra dine synder ved sitt eget blods utgytelse. Han forløste din sjel der på Golgata!

Ser du virkelig betydningen av det? Men da *er* du jo forløst! Ikke *skal bli*, men *er*! Det skjedde i Ham! Hva venter du på?

Herren sier til deg nå: Du er fri! Jeg har forløst deg med mitt eget blod! Er du ikke fri da?

Han fullbrakte verket der på korsets tre. Det vil si, at Han satte siste stinget i den drakt som skal være din rettferdighet for Gud. Den drakta er jo ferdig sydd!

Og så reiser kjødet seg i oss, mot dette, og kommer med all slags inn-

vendinger. Det kreves vel mer? - og så er det gjerningsreligionen som ikke gagnar deg det minste innfor Gud, som får råde i hjerte og sinn. Så bærer du kristendommen, i stedet for at den får bære deg. I det minste så må vi jo tro det, sies det. Det er da ikke vårt før vi tror det! Men da må en jo spørre: Hva er det du skal tro da? Er det ikke nettopp evangeliet om at Han kjøpte din sjel fri på korsets tre, et par tusen år *før* du kunne tro det? Korset roper jo ut til deg: Du er fri! Du er løst! Det er jo det som ropes ut, idet Han roper: *Fullbrakt!*

«Da står intet tilbake å gjøre for meg, Alt er fullbrakt ved frelserens død,» lyder det i en av våre bedehussanger. Så sant Kristus er død for mine synder, er jeg fri, uten noe til eller fra. *Da* er du et vitne! Da sier Herren også til deg: Du er mitt vitne! Det er ditt, før du tror det – men du kan ikke vitne om noe du ennå ikke har sett, vet du.

«Kvinne, du er løst fra din vanmakt,» sier Jesus til den krumbøyde kvinnen i Luk. 13,12. Og så står det: «Han la hendene på henne, og straks rettet hun seg opp og priste Gud.» (v.13). «- og straks rettet hun seg opp!» *Du er løst!* Hører du det ikke?

La meg spørre deg om en ting, du som er her nå – uansett hvem du er:

Kan du gå herfra nå, og si: Jeg er løst! Jeg er fri! Det sier iallfall Jesus. Hvorfor skulle ikke du kunne gjøre det da? Det er jo Han – og da må du merke deg, hvem Han er – som sier det!

Hør hva Han sier her i teksten vår: «Jeg gjør en gerning, og hvem gjør den ugjort?» (v.13c). Hva gjorde Han på Golgata? Og da spør vi: Hvem gjør det ugjort?

Maria var den som fikk bære dette barnet frem i verden – og det sies av engelen at hun hadde funnet nåde – nåde – for Gud. Det hadde altså ikke noe med hennes fromhet å gjøre – hun var utvalgt til dette, en Herren hadde tatt seg av – og Han (Jesus) hadde ingen del i hennes natur. Som vi kan lese i Hebr. 7,26: «For en slik yppersteprest var det vi måtte ha - hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og opphøyet over himlene.» Han var Guds *enbårne!*

Tidligere kunne du bli spurt på bedehuset: Har du vitnesbyrdet? Det er vel ikke ofte du får slike spørsmål i dag. Derfor flyter så mange tilsynelatende så bedagelig avsted, uten noen sinne å ha kommet til noen virkelig klarhet i sitt gudsforhold. Hvordan kommer du til klarhet i ditt gudsforhold? Ved å høre evangeliets ord. At det får trengre inn i hjertets åndelige mørke. Det er ingen annen måte å komme til klarhet i sitt gudsforhold på, enn å

høre evangeliet forkynt. Enten du hører det fra et vitne, du leser det i en bok eller du leser det i selve Boken, eller du memorerer over det du har lest og hørt. Da kan Den Hellige Ånd få åpenbare deg evangeliets hemmelighet og herlighet. «Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn,» som han skriver det apostelen Paulus i 2 Kor. 4,6.

Gud har gjort en frelsergjerning for deg. I den er du fri! Det vil si, i Ham er du fri! For hva mente de med *vitnesbyrdet*, de gamle på bedehuset? Jo, det som apostelen Johannes skriver i sitt brev, 1 Joh. 5,11: «Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i Hans Sønn.»

Gud *har* gitt oss evig liv, og dette livet er i Hans Sønn. *Det* er vitnesbyrdet! Og så spør jeg: Har du vitnesbyrdet! Eller har du funnet fotfeste på noen annen grunn?

Eller på noe i tillegg til dette?

Det er dette som er det avgjørende om du er på den smale vei til livet, eller på den brede til fortapelse. *Dette* er det avgjørende! Ikke hvor-vidt du lever gudfryktig og rettferdig her i verden, noe som jo er et ube-tinget gode, men blir deg til fordøm-melse og fortapelse, dersom du regner det minste med det i ditt forhold til Gud. Det er Jesu blod alene som rensar deg fra all synd – og skal du møte Gud både her i livet og i evigheten, og dette møtet skal gå deg godt, da må du nettopp være uten all synd. Bare Kristi blod kan bevirke det! Se nå på hvem Han er, og hva Han har gjort! Og som han skriver i sangen, Rosenius: «Når blodet da virket så kraftig hos Gud at Han lot seg evig forsonne, og derfor alene vil ta deg til brud og gi deg den him-melske krone, så la du deg dermed òg nøye!»

Forkynnes det for meget nåde?

Av Fredrik Wisløff

En prest fra Nord-Norge hadde en permisjon som han tilbrakte på Østlandet. Han nyttet tiden til å gå omkring i kirker og bedehus for å konstatere gjennomsnittet av kristelig forkynnelse. Da permisjonstiden var omme, uttalte han: «Jeg hørte evangeliet forkynt bare på ett møte.»

Bare på ett møte!

Vel, så ille er det nok ikke. Men riktignok tror jeg at ordet om Guds nåde i Kristus langt fra lyder så klart og sterkt som det skulle.

Hadde det så enda vært loven – Guds viljes krav til menneskene – som opptok forkynnelsen, ville man iallfall fått tak i noe. Men jeg er redd

for at svært meget av forkynnelsen dreier seg om ting som ligger temmelig langt ute i den kristelige periferi – ja, undertiden helt utenfor. Lite er det av nåde, mer er det av lov, men mest er det av slikt som verken er lov eller nåde.

Intet er vanskeligere å forkynne enn nåden, det vil si, å forkynne nåden rett. Hvilken predikant føler ikke her at han kommer til kort. Intet ligger vår natur så fjernt som dette, og intet ydmyker det naturlige menneske så dypt. Idealene kan vi nok løfte, og loven kan hvem som helst forkynne, men en rett forkynning av nåden er prekenens høyeste kunst.

Selv om det går imot den påstand som jeg ovenfor har anført og som hevdes av så mange, vil jeg likevel si: *Det svakeste punkt i Luthers 400 år gamle kirke er i dag forkynnelsen av rettferdiggjørelsen ved tro alene.*

Og dette er det dog menneskene trenger å høre. I dette må man ha funnet fast grunn før det kan bli tale om noen helliggjørelse. Man må ikke gjøre noen reduksjon i det ufor-skyldte av frykt for at det vil føre til sedelig slapphet. Nåden er i kristendommen et absolutt begrep. «Er det av nåde, er det ikke av gjerninger.» Gir man her etter, river man selve

frelsesgrunnen bort. I troen på syndenes forlatelse må en kristen leve sitt liv, og i denne tro skal han en dag dø.

Og inn til denne grunnen er det forkynnelsen skal hjelpe søkende mennesker. Det er sant at det er atskillige mangler ved de kristnes helliggjørelse, men mon ikke det som enda mer karakteriserer tiden, er at det går mange religiøse mennesker blant oss som ikke når frem til hel frigjørelse i Kristus. De kommer til et visst punkt, men ikke lenger. Og så sant det står skrevet at troen kommer av forkynnelsen og forkynnelsen skjer ved Kristi ord, velter her ansvaret inn over oss med dobbel tyngsel.

Så lenge evangeliet har vært forkynt, har dets motstandere angrepet dets understreking av nåden. Judaistenes sterkeste innvending mot Paulus var at hans lære om rettferdiggjørelsen ved tro alene ville føre til sedelig slapphet. Men på dette punkt firte ikke apostelen en hårsbredd, for han visste at med dette dogme sto eller falt hele kristendommen.

Det er rett at vår tid trenger en rett og sterk forkynning av Guds lov. Uten det får man ikke bruk for nåden. Men lov og nåde må ikke blandes sammen. Evangeliet må ikke

forkynnes lovisk. Frelsesveien må ikke fordunkles med synergisme. Det må ikke gjøres noen brist i ordet om det uforskyldte. De som tror må ikke atter legges inn under lovens trelleåk.

I vår iver i kampen mot den sede-

lige slapphet kan vi, uten å ville det eller vite det, forsynde oss mot selve evangeliet. Og så blir det siste verre enn det første. La budskapet om nåden i Kristus Jesus lyde utilhyllet klart som det egentlige og bærende i alt som heter kristendom.

Utdrag av artikkel i Fast Grunn 1948

Livets brød

Av N. Nilssen

Jeg er livets brød. Joh. 6.35

Brød er noe vi alle trenger. Når Jesus derfor kaller seg livets brød, uttaler Han at alle mennesker trenger Ham.

Slik ser det imidlertid ikke ut. Her er mange mennesker som lever uten Jesus, og de synes heller ikke å savne Ham De som lever i synd, bryr seg ikke om Jesus – de som lever et skikkelig og rettskaffent liv, men lever for verden og de ting som er i verden, spør ikke etter Jesus. Og endatil somme mennesker som på en måte er gudfryktige, kan klare seg uten Ham – de har sin fred og sin trøst i sin egen gudsfrykt og har aldri funnet fred som fortapte syndere ved nåden i Kristus Jesus,

Men dette kommer av at de ikke har lært å kjenne seg selv og og sin dypeste hjertetrang. Trangen til fred

med Gud ved Jesus finnes – bevisst eller ubevisst – hos ethvert menneske – men denne trang kan undertrykkes, kveles, og man kan søke å tilfredsstille den med andre ting – inntil samvittigheten for alvor våkner.

Den som er våknet og har lært seg selv å kjenne, han vet også at intet annet og ingen annen enn Jesus Kristus kan tilfredsstille sjelens trang. Og når det så går opp for en slik hva han har i Jesus, når han for sin personlige del får tilegne seg ord som disse: «Men Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på Ham, for at vi skulle ha fred, og ved Hans sår har vi fått legedom» (Jes. 53,5), da tilfredsstilles, da mettes hans sjel.

Men han trenger å mettes ved dette brød så lenge han lever.

B

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

La da oss, så mange som har erfart at Jesus er den eneste, som kan stille sjelens hunger, aldri forsømme å ta til oss av dette brød. Vi finner det i Ordet og nattverden.

***Gud værte lovet
min sjel er fælst,
i kraft av blodet, ja, blodet!
Nu kan du byde meg hva som helst,
jeg velger blodet!***

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes gratis til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladetaav@gmail.com

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets girornr.:** 9722 22 6588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org